

Prințul fermecat

O poveste de Frații Grimm

A fost odată ca niciodată un împărat care avea mai multe fete, toate frumoase ca niște zâne. Cea mai mică dintre ele însă era atât de frumoasă că până și soarele, care văzuse multe, se oprea în loc privind-o și minunându-se de atâta frumusețe.

Lângă palatul împărațesc se întindea o pădure adâncă și întunecoasă, iar în pădure, la umbra unui copac bătrân, se putea zări o fântână. În zilele cu căldură mare, cea mai mică dintre fetele împăratului se ducea în pădure și se așeza lângă fântână, să se răcorească. Și atunci când începea să se plictisească, scotea dintr-un buzunar o minge de aur, o arunca în sus și o prindea din zbor, apoi o arunca iarăși. Acesta era jocul ei de suflet!

Odată însă s-a întâmplat ca mingea să-i cadă tocmai în fântâna cea răcoroasă și adâncă. Fata de împărat o urmări cu privirea, dar mingea pieri de parcă n-ar fi fost. Iar fântâna era tare adâncă! Atât de adâncă, de nu-i puteai zări fundul.

Atunci domnița începu să plângă-n hohote, neputând în niciun chip să-și aline amărăciunea. Și cum plângea ea așa, numai ce se aude că îi strigă cineva din apropiere:

– Ce ți s-a întâmplat, domniță? Plângi că s-ar muia și pietrele de mila ta!

Fata privi în jur, vrând să afle cine îi vorbise, dar nu văzu decât un broscoi, care tocmai atunci își scosese capul bubos din apă și-o privea cu niște ochi cât cepele.

– Ah, tu erai, broscoiule! se miră ea. Uite, plâng că mi-a căzut mingea de aur în fântână.

– Nu mai plânge și șterge-ți lacrimile! îi zise broscoiul, că am să te ajut. Dar vorba e: ce-mi dai, dacă-ți aduc din apă jucăria?

– Orice dorești, dragul meu broscoi: rochiile mele, pietrele mele nestemate, mărgăritarele, chiar și coroana de aur pe care o port pe cap, de-o poftești cumva!

Broscoiul o ascultă pe gânduri, apoi grăi:

– Nu-mi trebuie nici rochiile, nici mărgăritarele, nici pietrele nestemate, nici coroana ta de aur. Dar dacă ai încerca să mă iubești, dacă mi-ai îngădui să-ți fiu prieten și tovarăș de joacă, să stau lângă tine la măsuța ta, să mănânc din farfuria ta de aur, să beau din paharul tău și să dorm în pătuțul tău, dacă îmi făgăduiești toate astea, cobor în fântână și-ți aduc mingea.

– Îți făgăduiesc, îți făgăduiesc tot ce vrei, numai să-mi aduci mingea! spuse domnița. Dar în aceeași vreme, fata își zicea în sinea ei: „Ce tot îndrugă nerodul ăsta de broscoi! Că doar i-e sortit să se bălăcească în apă cu cei de-o ființă cu el și să orăcaie întruna. Cum poate unul ca el să-mi fie mie prieten?!...”

Cum o auzi pe domniță făgăduindu-i tot ce dorea, broscoiul intră-n fântână și, cât ai bate din palme, ieși iar deasupra apei cu mingea de aur în gură, și-o zvârli în iarbă. Fata de împărat să sară în sus de bucurie, nu alta, când își revăzu jucaria ei dragă.

O ridică și, fără să îi spună broscoiului un singur cuvânt de mulțumire, o rupse la fugă.

– Stai, stai, nu fugi! striga în urma ei broscoiul. Ia-mă și pe mine, că nu pot să alerg atât de repede!

Dar în zadar orăcăia broscoiul cât îl țineau puterile, că fata de împărat nu se sinchisea de el. Și, cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât fugea mai tare. Își uitase cu desăvârșire de bietul broscoi!

A doua zi, domnița nici nu apucă bine să se așeze la masă împreună cu împăratul și cu toți curtenii, și nici nu începu să guste ceva din farfurioara ei de aur, că și auzi deodată niște pași lipăind afară, pe scara de marmură.

„Plici-pleosc, plici-pleosc!” răzbătea sunetul înfundat al pașilor. Apoi, după un răstimp, numai ce se pomeni domnița cu o bătaie în ușă:

– Fată de împărat, tu cea mai mică dintre domnițe, vino de-mi deschide ușa!

Domnița alergă într-un suflet la ușă să vadă cine era. Când o întredeschise, îl văzu pe broscoiul bubos ce se proțăpise-n fața ei. Fata de împărat trânti repede ușa, o luă la fugă înapoi și se așază din nou la masă, tremurând toată de spaimă.

Împăratul băgă de seamă că domniței îi bătea tare inima, mai-mai să-i spargă coșul pieptului, așa că o întrebă:

– De ce te-ai îngrozit așa, copilă dragă? Nu cumva ai zărit la ușă un zmeu, care a venit să te răpească?

– Da de unde, tată, n-am văzut niciun zmeu, răspunse fata cu silă în glas. La ușă nu e decât un biet broscoi bubos!...

– Un broscoi? Și ce vrea broscoiul ăsta de la tine?

– Nu îndrăznesc, tată, să-ți spun cum a fost!... Ieri, pe când mă jucam lângă fântâna din pădure, mi-a căzut mînea de aur în apă.

Și, fiindcă plîngeam după ea de nu mai puteam, a ieșit din fântână un broscoi și pocitania asta, cum a făcut, cum n-a făcut, mi-a scos mînea de unde îmi căzuse. Da' înainte de asta mi-a cerut să îi făgăduiesc că, dacă îmi va aduce mînea, o să legăm prietenie și o să fim tovarăși de joacă. Atîta m-a bătut la cap, că i-am făgăduit, ce era să fac! Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte că broscoiul și-ar putea face veacul și altundeva decât în apă!... Însă acum e afară și ține mortîș să vina la mine!

În timpul asta, broscoiul bătea cu înverșunare în ușă și striga:

– Hai, deschide ușa fată de împărat! Ai uitat cuvîntul pe care mi l-ai dat? Ieri, când la fântâna mi te-am ajutat?... Hai, deschide ușa fată de împărat!

Auzind acestea, împăratul grăi:

– Acum, dacă ai apucat să făgăduiești, ține-ți făgăduiala. Du-te și deschide-i!

Fata se duse să deschidă ușa și broscoiul sări pe dată pragul în sala împărătească. Apoi se ținu scai de domniță până ce ajunse în dreptul scaunului ei. Acolo se opri și, când fata dădu să se așeze, glasul broscoiului se auzi poruncitor:

– Da' pe mine cui mă lași? Ia-mă lângă tine!

Se codi ea ce se codi, se făcu că nu-l aude, dar împăratul îi porunci să îndeplinească voia broscoiului. Cum se văzu broscoiul pe scaun, gata, ceru să-l urce și pe masă... Apoi, dintr-o săritură se pofți singur între farfurii și de-acolo ceru:

– Ia trage farfuria mai aproape, să mâncăm amîndoi din ea!

Biata copilă se văzu astfel silită să facă așa cum îi cerea broscoiul, cu toate că îi era tare scîrbă. Broscoiul mîncă cu mare poftă, dar fetei de împărat i se opreau îmbucăturile în gât.

La sfârșitul mesei, broscoiul zise:

– M-am ospătat cum se cuvine, dar mă simt ostenit rău. Du-mă în odăița ta și fii bună de mă culcă în așternuturi de mătase. Altfel nu mă pot odihni!

Domnița începu să plângă: tare se mai temea de broscui! De frică și de silă, nu îi venea nici măcar să-l atingă, că avea o piele umedă și rece ca gheața. Și când te gândești că de aici înainte trebuia să doarmă cu el, în pătuțul ei curățel și frumușel...

Tare ar mai fi vrut să se împotrivească, dar împăratul se supără și îi zise:

– Când te-ai aflat la necaz, ți-a plăcut să te bucuri de ajutorul broscuiului! Iar acum crezi că se cade să îl disprețuiești, nu-i așa?!... Nu-ți mai face plăcere tovărășia lui!

Nemaiavând încotro, domnița apucă broscuiul cu două degete și, ducându-l cu ea sus, îl zvârli într-un ungher al iatacului. Dar când dădu să se întindă și ea în pat, broscuiul sări până aproape de marginea patului și îi strigă de-acolo, de jos:

– N-ai auzit că-s ostenit rău?! Vreau să dorm și eu la fel de bine ca și tine. Ia-mă sus în pat, că de nu te spun împăratului!

Domnița se făcu foc și pară când îl auzi cum o amenință. Îl ridică de jos, de unde se oțăra la ea, și-l izbi cu toată puterea de perete strigându-i:

– Na, ce ți-a trebuit, broscui bubos! Acu' ai și tu liniște, am și eu!

Dar ce să vezi? De îndată ce căzu jos, broscuiul se prefăcu într-un fecior de împărat, de îți era mai mare dragul să îl privești.

Acesta îi povesti domniței cum fusese blestemat de-o vrăjitoare rea să se prefacă în broască și că nimănui, în afară de dânsa, nu i-ar fi stat în putință să-l scape de sub povara cea grea a blestemului.

După ce împăratul își dădu încuviințarea ca tânărul crai s-o ia de nevastă pe fiica sa, tinerii hotărâră ca a doua zi să pornească împreună spre regatul feciorului de împărat. Când se treziră din somn, în revărsatul zorilor, băgară de seamă că la poartă îi aștepta o caleașcă trasă de opt cai albi, împodobiți cu pene albe de struț și având hamuri cu totul și cu totul de aur. Iar în spatele caleștii ședea Heinrich, sluga credincioasă a feciorului de împărat.

Într-atât se întristase sluga asta credincioasă că stapânul său fusese prefăcut în broască, încât umblase năuc o vreme și, de teamă ca nu cumva să-i plesnească inima de durere, și-o strânse în trei cercuri de fier.

Caleașca aștepta la scara palatului să-l ducă pe tânărul crai și pe aleasa inimii lui în împărăția părintească.

Heinrich cel credincios, care pregătise totul după cum cerea cuviința, îi ajută pe amândoi să urce în caleașcă, apoi se urcă și el în locul din spate. Și inima îi tresălta de bucurie că îi fusese dat să-și revadă stăpânul.

Merseră ei o bucată bună de drum și numai ce auzi feciorul de împărat o trosnitură înapoia lui, de parcă s-ar fi rupt ceva. Și cum nu-și putu da seama ce era, îi strigă slujitorului său:

– Heinrich, auzi trosnitura? Nu cumva s-a rupt trăsură?

Iar Heinrich se grăbi să răspundă:

Fii stăpâne liniștit,
Ia, un cerc ici a plesnit,
Ce-mi ținea inima strâns,
Să nu mor de-atâta plâns;
Ca un biet broscoi erai,
Și sub vraja grea zăceai...

Și se auzi trosnind încă o dată și apoi încă o dată... Iar feciorul de împărat din nou crezu că trosnește caleașca și că e gata să se rupă. Dar nu caleașca se rupea, ci cele două cercuri de fier care se desprindeau din jurul inimii lui Heinrich cel credincios, care nu mai putea de bucurie că stăpânul său scăpase de sub urgia blestemului și că era acum fericit, cu aleasa inimii lui.